

Hoe konden ze ons zo snel vinden?

Achter me galmen woedende kreten door de catacomben en er klinkt gekletter van metaal. Mijn blik glijdt langs de grijnzende scheldels tegen de muren en ik meen de stemmen van de doden te horen.

Haast je, schiet op, lijken ze me toe te lispelen, tenzij je je bij ons wilt voegen.

‘Sneller, Laia,’ dringt mijn gids aan. Zijn wapenrusting glanst terwijl hij door de ondergrondse gangen voor me uit rent. ‘Als we snel genoeg zijn kunnen we ze afschudden. Ik weet een vluchtroute, een tunnel die ons buiten de stad brengt. Daar zijn we veilig.’

We horen een grommend geluid achter ons en mijn gids kijkt onmiddellijk over zijn schouder. Met een snelle beweging van zijn hand, als een goudbruin waas, grijpt hij naar het gevest van een zwaard dat hij op zijn rug draagt.

Het is een minimale maar dreigende beweging, die me eraan herinnert dat hij niet alleen mijn gids is. Hij is Elias Veturius, erfgenaam van een van de vooraanstaande families van het Imperium, en voormalig Masker – een elitesoldaat van de Krijgers. En hij is mijn bondgenoot – de enige persoon die me kan helpen mijn broer Darin uit een beruchte militaire gevangenis te bevrijden.

Met één stap staat Elias naast me, en met nog een stap passeert hij me en loopt hij met haast onnatuurlijke souplesse voor iemand van zijn lengte voor me uit. We turen allebei de tunnel in waar we net uit zijn gekomen. Ik voel mijn hart in mijn keel kloppen. Mijn euforie over de verwoesting van de militaire academie Blackcliff is verdwenen, net als mijn opluchting omdat ik Elias van zijn executie heb gered. Het Imperium maakt jacht op ons en als we opgepakt worden betekent dat onze dood.

Mijn tuniek is doorweekt van het zweet, maar ondanks de benauwde hitte in het gangenstelsel trekt er een koude rilling over mijn huid die me kippenvel bezorgt. Ik denk weer een grommend geluid te horen, van een of ander vals uitgehongerd wezen.

Snel! roept mijn instinct. *Wegwezen!*

‘Elias,’ fluister ik, maar hij legt een vinger op mijn lippen – *sst* – en trekt een van de vele messen die hij in een gordel om zijn borst draagt.

Ook ik trek een dolk uit mijn riem en probeer te focussen op een ander geluid dan het gekras van de catacombespinnen en mijn eigen ademhaling. Het huiveringwekkende gevoel bespied te worden maakt plaats voor iets wat me nog veel banger maakt: de geur van pek en vuur, en het geluid van stemmen die dichterbij komen.

Soldaten van het Imperium!

Elias tikt op mijn schouder en wijst naar zijn voeten, en daarna naar de mijne. *Volg me in mijn voetstappen.* Nadat hij zich heeft omgedraaid en snel wegloopt van de stemmen, volg ik hem zo voorzichtig dat ik zelfs bang ben om adem te halen.

We bereiken een splitsing en nemen de rechter gang. Dan knikt Elias in de richting van een diep gat in de muur op schouderhoogte, een nis waarin alleen een stenen doodskest op zijn kant staat.

‘Verstop je daar,’ fluistert hij. ‘Helemaal achterin.’

Ik kruip in de crypte en onderdruk een huivering als ik het harde gekras van een spin hoor. Het zwaard dat Darin heeft gesmeed hangt op mijn rug en de kling klettert tegen de stenen wand. *Beweeg je niet, Laia, wat hier ook mag rondkruipen.*

Na mij komt Elias de crypte in; zijn lengte dwingt hem te bukken. In de kleine ruimte strijken onze armen even langs elkaar en hij ademt scherp in. Maar als ik naar hem opkijk, is zijn gezicht naar de tunnel gewend.

Zelfs in het zwakke licht zijn zijn grijze ogen en karakteristieke kaaklijn heel aantrekkelijk en ik voel een schokje in mijn buik – ik ben het niet gewend om zijn gezicht te zien. Een uur geleden, toen we ontsnapten aan de vernieling die ik op Blackcliff heb aangericht, ging zijn gezicht nog schuil achter een zilveren masker.

Hij houdt zijn hoofd wat scheef en luistert naar de naderende soldaten. Ze hebben flink de pas erin, hun stemmen weerkaatsen tegen de muren van de catacomben als het geroep van roofvogels.

‘... waarschijnlijk naar het zuiden, als hij slim genoeg is.’

‘Als hij slim genoeg was,’ klinkt de stem van een andere soldaat, ‘zou hij zijn geslaagd voor de Vierde Beproeving. Dan zaten we nu niet opgezadeld met een keizer die tot het uitschot van de Plebejers behoort.’

Nu komen de soldaten de gang in waar wij ons bevinden en een van hen houdt zijn lantaarn in de crypte tegenover die van ons. ‘Bij het hellevuur!’ Als hij ziet wat zich daar schuilhoudt, deinst hij naar achteren.

Onze crypte is de volgende; mijn maag krimpt ineen terwijl de hand om mijn dolk begint te beven.

Naast me trekt Elias nog een zwaard uit de schede. Hoewel zijn schouders ontspannen zijn en hij de zwaarden losjes vasthoudt, is de spanning van zijn gezicht af te lezen; hij fronsd zijn wenkbrauwen en houdt zijn kaken op elkaar geklemd. Ik schrik ervan. Als hij me aankijkt zie ik heel even zijn worsteling; hij wil deze mannen helemaal niet doden.

Maar als ze ons ontdekken zullen ze de andere wachters waarschuwen en dan worden we onherroepelijk omsingeld door de soldaten van het Imperium. Ik geef hem een bemoedigend kneepje in zijn arm, waarna hij zijn kap over zijn hoofd trekt en de onderkant van zijn gezicht achter een zwarte doek verbergt.

Een van de mannen nadert onze schuilplaats met zware voetstappen. Ik kan hem ruiken: zweet, staal en viezigheid. Elias verstevigt de greep om zijn zwaard en houdt zijn lijf gebogen als een wilde kat, klaar voor de aanval. Zonder nadenken leg ik een hand op mijn armband, een geschenk van mijn moeder, en het vertrouwde patroon voelt geruststellend aan onder mijn vingers.

Het licht van de lantaarn bereikt de rand van onze crypte en de soldaat houdt de lamp omhoog.

Plotseling klinkt verderop in de gang een harde dreun. Met getrokken zwaard maken de soldaten rechtsomkeert en ze snellen weg om te zien wat er is gebeurd. Het licht van hun lantaarns is al gauw verdwenen en het geluid van hun voetstappen sterft weg.

Elias laat zijn ingehouden adem ontsnappen. ‘Kom,’ zegt hij. ‘Als deze patrouille het gebied schoonveegt zijn er vast nog meer. We moeten snel naar de vluchtgang.’

We kruipen uit de crypte en op dat moment rommelt er een schok door de catacomben, waardoor gruis naar beneden komt en beenderen en schedels op de grond kletteren. Als ik struikel grijpt Elias me bij mijn schouders om me vervolgens tegen de muur te duwen. Dan komt hij naast me staan. De crypte blijft heel, maar het plafond van de tunnel kraakt vervaarlijk.

‘Wat was dat in hemelsnaam?’ vraag ik.

‘Het leek wel een aardschok.’ Elias stapt van de muur vandaan en kijkt naar het plafond. ‘Maar die komen in Serra niet voor.’

We hebben nu nog meer reden om de catacomben snel te ontvluchten. Bij elke stap die ik zet verwacht ik een nieuwe patrouille en toortsen in de verte te zien.

Opeens blijft Elias staan en ik bots tegen zijn brede rug op. We bevinden ons in een ronde grafkamer met een laag boogplafond. Voor ons zien we twee gangen en in een ervan flakkert toortlicht, bijna te ver weg om het goed te kunnen onderscheiden. Hier zijn nog meer crypten met graftomben, elk bewaakt door een stenen standbeeld van een man in volle wapenrusting. De schedels staren ons van onder hun helmen aan en ik ga huiverend dichterbij Elias staan.

Maar hij kijkt niet naar de tomben of de tunnels, en ook niet naar het toortlicht in de verte. Zijn blik is op het kleine meisje in het midden van het vertrek gericht.

Ze is in vodden gehuld en houdt een hand tegen een bloedende wond in haar zij gedrukt. Ze heeft de fijne gelaatstreken van een Geleerde en als ik met mijn ogen de hare zoek, laat ze haar hoofd hangen en vallen haar donkere haren voor haar gezicht. *Arm kind*. Er rollen tranen over haar met moddervegen besmeurde wangen.

‘Gloeiende goden, het wordt hier wel erg druk,’ mompelt Elias. Met zijn open handen naar voren gestoken loopt hij langzaam naar het meisje toe, alsof hij een schichtig dier nadert. ‘Je mag hier niet komen, meiske.’ Zijn stem klinkt vriendelijk. ‘Ben je alleen?’

Er ontsnapt haar een snikje. ‘Help me,’ fluistert ze.

‘Laat me je wond zien. Ik kan hem verzorgen.’ Elias hurkt op één knie bij haar neer zodat hij op gelijke hoogte is, zoals mijn opa altijd bij zijn jongste patiënten deed. Maar ze schrikt terug voor hem en kijkt naar mij.

Ik stap rustig naar voren terwijl het meisje me aan blijft kijken, maar

mijn instinct waarschuwt me op mijn hoede te zijn. ‘Hoe heet je, kleintje?’ vraag ik haar.

‘Help me,’ zegt ze nogmaals. Ze ontwijkt mijn blik nog steeds, wat me koude rillingen bezorgt. Maar zo vreemd is het ook weer niet, want ze is slecht behandeld – waarschijnlijk door het Imperium – en nu staat ze ineens oog in oog met een tot de tanden gewapende Krijger. Ze moet doodsbang zijn. Ze schuifelt achteruit en ik kijk de met toortsen verlichte gang in. De fakkels vertellen me dat we ons op het grondgebied van het Imperium bevinden. Het zal niet lang meer duren voor de soldaten komen.

‘Elias.’ Ik knik naar de gang. ‘We hebben geen tijd. De soldaten...’

‘We kunnen haar hier niet achterlaten.’ Het is duidelijk dat zijn schuldgevoel hem parten speelt. Hij heeft zijn vrienden immers een paar dagen geleden tijdens de Derde Beproeving gedood, dat drukt zwaar op zijn schouders. Hij wil niet nog een dode op zijn geweten hebben. En dat zal zeker zo zijn als we het meisje hier achterlaten. Dan sterft ze aan haar verwonding.

‘Heb je familie in de stad?’ vraagt Elias haar. ‘Heb je iets nodig?’

‘Zilver.’ Ze houdt haar hoofd een beetje scheef. ‘Ik heb zilver nodig.’

Elias trekt zijn wenkbrauwen op en ik geef hem geen ongelijk. Dit had ik ook niet verwacht.

‘Zilver?’ vraag ik. ‘Wij hebben geen...’

‘Zilver, zeg ik je.’ Dan schuifelt ze als een krab opzij. Ik geloof dat ik heel even een glimp van haar ogen opvang tussen de vieze haar-slierten door. *Vreemd*. ‘Munten, een wapen, sieraden.’ Ze kijkt naar mijn hals, mijn oren en polsen en hiermee verraadt ze zichzelf.

Verbijsterd staar ik naar de pikzwarte knickers op de plaats van haar ogen en ik grijp naar mijn dolk. Maar Elias springt al tussen ons in met de glanzende zwaarden in zijn handen.

‘Achteruit!’ snauwt hij naar het meisje, als een Masker in hart en nieren.

‘Help me.’ Ze laat haar haren weer voor haar gezicht hangen en houdt haar handjes op haar rug. Zo is ze een naargeestige karikatuur van een onschuldig smekend meisje. ‘Help...’

Tot mijn afgrijzen verschijnt er een spotgrijns om haar lippen die haar lieve gezichtje een kwaadaardige uitdrukking geeft. Dan gromt

ze – het geluid dat ik al eerder hoorde. Nu pas besef ik wie ons bespiedde. Zij was de aanwezigheid die ik al die tijd in de tunnels voelde.

‘Ik weet dat je zilver hebt.’ Er klinkt een razende honger door in het meisjesstemmetje van het wezen. ‘Geef hier. Ik heb het nodig.’

‘Maak dat je wegkomt,’ beveelt Elias. ‘Voordat ik je hoofd afhak.’

Het meisje – of wat ze ook is – negeert hem en laat haar blik op mij rusten. ‘Jij hebt het niet nodig, miezeringe mensenvrouw. Ik geef je er iets voor terug, iets moois.’

‘Wat ben je?’ fluister ik.

Opeens strekt ze haar armen en haar handen verspreiden een vreemde felle gloed. Elias vliegt op haar af, maar ze duwt hem opzij om op mij af te stormen en ze sluit haar vingers om mijn pols. Ik slaak een gil en even gloeit mijn arm net zo fel, tot ze naar achteren wordt geworpen en jammerend naar haar hand grijpt, alsof hij in brand staat. Ik lig languit op de vieze grond en Elias trekt me overeind terwijl hij een dolk naar het meisje gooit, die ze gillend ontwijkt.

‘Sluwe meid!’ roept ze. En als Elias weer op haar afstormt, stuift ze nog steeds met haar blik op mij gericht weg. ‘Geniepig wijf! Je vraagt me wat ik ben, maar wat ben jij?’

Nu haalt Elias met een zwaard uit, dat vlak langs haar nek scheert. Hij is helaas niet snel genoeg.

‘Moordenaar!’ Vliegenvlug draait ze zich naar hem om. ‘Bloed-dorstige beul! Je bent de dood in eigen persoon! De man met de zeis! Als je je zonden uitdrukt in bloed, zou je verdrinken in je eigen rode rivier.’

Met een geschokte blik wankelt Elias achteruit. Er flakkert licht in de tunnel en ik kan drie toortsen onderscheiden die ons snel naderen.

‘Soldaten in aantocht!’ roept het wezen. Ze wendt zich weer tot mij en kijkt me aan. ‘Ik kan ze voor je doden, meisje met de honingkleurige ogen. Ik rijt hun keel open, dat heb ik met de anderen die in de gang achter jullie aan kwamen ook gedaan. En ik doe het zo weer, maar alleen als jij me je zilver geeft. Hij wil het hebben en hij zal ons er goed voor belonen.’

Wie is ‘hij’ nou weer? Maar ik vraag het haar niet en richt mijn dolk op haar.

‘Dom wicht!’ Ze balt haar handen tot vuisten. ‘Hij ontputselt het je toch, daar vindt hij wel wat op.’ Dan draait ze zich om naar de gang en roept luidkeels: ‘Elias Veturius!’ Haar geschreeuw klinkt zo hard dat ze het waarschijnlijk zelfs in Antium kunnen horen, en ik krimp ineen. ‘Elias Vetu...’

Maar haar woorden sterven op haar lippen als Elias’ zwaard haar doorklieft.

‘*Ifriet, ifriet van de aard*’...’ declameert hij. Haar lichaam glijdt van het wapen en ploft met een doffe smak op de grond alsof er een kei valt. ‘... *boudt van de duisternis maar vreest het zwaard*.

Een oud rijmpje,’ legt hij uit terwijl hij zijn zwaarden in de scheden terugsteekt. ‘Ik heb er tot nu toe nooit bij stilgestaan dat het me van pas kon komen.’

Elias pakt mijn hand vast en we vluchten de donkere tunnel in. Misschien hebben de soldaten het meisje als door een wonder niet horen schreeuwen, misschien hebben ze ons niet gezien. *Misschien...*

Maar dat geluk hebben we niet, want ik hoor iemand roepen en even later klinkt het gedender van stampende laarzen achter ons.

ELIAS

Ongeveer vijftien passen van ons vandaan hoor ik een stuk of drie hulpsoldaten en vier legionairs. Rennend kijk ik over mijn schouder om in te schatten hoe snel ze zijn. Het blijken zes hulpsoldaten en vijf legionairs te zijn, nog maar twaalf passen van ons verwijderd.

Met elke seconde die voorbijgaat zullen er meer soldaten van het Imperium de catacomben binnenstromen. Inmiddels heeft een boodschapper het bericht al overgebracht naar de patrouilles in de omgeving en de trommels zullen de waarschuwing door heel Serra verspreiden: *Elias Veturius is in de catacomben gesignaleerd. Alle eenbeden, geef acht!* De soldaten hoeven mijn identiteit niet eens te kennen, ze zullen hoe dan ook jacht maken op ons.

Ik sla links een zijgang in en trek Laia mee terwijl de gedachten door mijn hoofd razen. *Schud ze snel af nu het nog kan. Anders...*

Nee, zegt het Masker in mij. Blijf staan en rijg ze allemaal aan je zwaard. Het zijn er maar elf. Het is zo gebeurd, een koud kunstje.

Ik had de ifriet in de grafkamer ook meteen moeten doden. Helene zou me uitlachen als ze wist dat ik het wezen wilde helpen in plaats van de kwade geest te herkennen.

Helene. Ik wed op mijn zwaarden dat ze nu ergens in een verhoorcel zit. Marcus, of keizer Marcus, zoals hij nu wordt genoemd, beval haar mij te executeren. Maar ze faalde. Ze was immers veertien jaar lang mijn beste vriendin. Dit zal niet ongestraft blijven, niet nu Marcus de absolute macht bezit. Hij zal haar laten lijden en dat is mijn schuld. Ik hoor de ifriet weer zeggen: *De man met de zeis!*

Herinneringen aan de Derde Beproeving komen naar boven: Tristas vindt de dood door het zwaard van Dex, Demetrius valt dood neer, net als Leander.

Er klinkt een roep vanuit de gang voor ons, die me uit mijn ge-

dachten doet opschrikken. *Het strijdveld is mijn tempel.* De lijfspreuk van mijn grootvader schiet me altijd te binnen wanneer ik hem het hardst nodig heb. *De kling is mijn priester. De dodendans is mijn gebed. De doodsteek is mijn verlossing.*

Naast me slaapt Laia zich hijgend voort. Ze houdt me op. *Je kunt haar beter achterlaten,* fluistert een gemeen stemmetje in mijn achterhoofd. *In je eentje ben je sneller.* Maar ik negeer het. Buiten het feit dat ik heb beloofd haar te helpen in ruil voor mijn vrijheid weet ik dat ze alles op alles zal zetten om de Kauf-gevangenis te bereiken, waar haar broer gevangenzit. Zelfs als dat betekent dat ze dit op eigen houtje moet doen.

Wat zeker haar dood zal worden.

‘Doorlopen, Laia,’ spoor ik haar aan. ‘Ze zijn te dichtbij.’ Ze versnelt haar pas. De muren met schedels, beenderen, crypten en spinnewebben vervagen aan beide kanten van de tunnel. Ik weet dat we te ver naar het zuiden zijn afgedwaald; we zijn de vluchttunnel waarin ik proviand voor enkele weken heb opgeslagen allang voorbij.

Plotseling rommelt en schudt de catacombe weer en we vallen allebei met een smak op de grond. De stank van vuur en dood komt ons tegemoet door een metalen rooster in het plafond. Even later klinkt er een explosie, maar ik heb geen tijd om te bedenken wat het kan zijn. Het enige wat telt, is dat de soldaten achter ons hun pas hebben vertraagd, waarschijnlijk net zo bezorgd over het instortingsgevaar van de tunnels als wij. Ik maak van de gelegenheid gebruik om de afstand tussen ons wat te vergroten en sla rechts een zijgang in, waarna we ons terugtrekken in de donkere schaduwen van een half ingestorte alkoof.

‘Denk je dat ze ons zullen vinden?’ fluistert Laia.

‘Hopelijk niet.’

Licht doemt op vanuit de richting waarin we liepen, en ik hoor het ritmische gestamp van laarzen. Er komen twee soldaten de hoek om; in het licht van hun toortsen zijn we duidelijk zichtbaar. Even houden ze halt, vermoedelijk verbaasd om Laia bij mij te zien, of omdat ik mijn masker niet draag. Zodra ze mijn wapenrusting en zwaarden zien, laat een van hen een snerpend fluitje klinken, om elke soldaat die het hoort hiernaartoe te roepen.

Mijn lichaam handelt in een impuls. Nog voordat de mannen hun

zwaard kunnen trekken werp ik mijn messen, die het zachte vlees van hun keel doorboren. Ze vallen doodstil op de klamme grond van de tunnel neer.

Laia komt de alkoof uit en slaat ontzet een hand voor haar mond. ‘E-Elias...’

Meteen trek ik haar weer de alkoof in, waar ik mijn zwaarden uit de schede haal.

‘Ik dood ze allemaal, als het me lukt,’ zeg ik beslist. ‘Blijf uit de buurt. Hoe afschuwelijk het er ook uitziet, bemoei je er niet mee en probeer me niet te helpen.’

Ik heb het nog niet gezegd of ik zie de soldaten die ons achtervolgen uit de linker tunnel komen. Vijf passen van ons vandaan. Vier... In gedachten suizen mijn messen al door de lucht en treffen ze doel. Ik ren de alkoof uit en werp ze een voor een naar de legionairs. De eerste vier worden in stilte geveld, net zo gemakkelijk neergemaaid als koren met een zeis. De vijfde vindt de dood door een slag van mijn zwaard. Het warme bloed spat alle kanten op en ik voel de gal in mijn keel opborrelen. *Niet nadenken. Niet aarzelen. Maak alleen de weg vrij.*

Na de vijf legionairs gaan de zes hulpsoldaten in de aanval. Een van hen springt op mijn rug en ik schakel hem uit met een elleboogstoot in zijn gezicht, terwijl een ander naar mijn benen duikt. Wanneer ik hem met mijn laars tegen zijn tanden schop, grijpt hij kreunend naar zijn gebroken neus en bebloede mond. *Draai weg, trap, stap opzij en val aan.*

Achter me hoor ik Laia schreeuwen. Een hulpsoldaat sleept haar met het mes op de keel uit de alkoof, maar zijn wrede grijns maakt plaats voor een luide kreun. Laia heeft haar dolk in zijn zij gestoken. Als ze die eruit rukt strompelt hij weg.

De laatste drie mannen slaan op de vlucht als ik me naar hen omdraai.

Laia beeft over haar hele lijf bij het zien van het bloedbad: zeven doden en twee gewonden, die kreunend van de pijn proberen op te staan.

Als ze mijn bloedige zwaarden en wapenrusting ziet zet ze grote ogen op van afschuw en ik word overmand door schaamte, zo hevig dat ik wel door de grond kan zakken. Nu ziet ze mijn ware aard en hoe verachtelijk ik werkelijk ben. *Moordenaar! Beul!*